



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 312/2023
31.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у предмету по тужби тужиоца Град Београд – Секретаријат за имовинске и правне послове – Сектор за управљање пословним простором, ког заступа Градско правобранилаштво, против туженог ВВРАНССО доо Београд, ради исплате, у поступку по захтеву за решавање сукоба надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 31.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету надлежан је Први основни суд у Београду.

Образложење

Решењем П 4951/21 од 16.01.2023. године Привредни суд у Београду огласио се стварно ненадлежним за поступање по тужби тужиоца која је поднета дана 17.05.2021. године и списе предмета уступио Првом основном суду у Београду, са образложењем да нису испуњени субјективни и објективни услови за заснивање надлежности привредног суда прописани одредбом члана 25. Закона о уређењу судова.

Први основни суд у Београду није прихватио стварну надлежност за поступање по тужби, па је списе предмета доставио Врховном суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности применом одредбе члана 22. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11... 10/23-др. закон), Врховни суд налази да је за поступање у овој правној ствари надлежан Први основни суд у Београду.

Из садржине тужбе произилази да је тужилац у својству закуподавца са туженим као закупцем закључио уговор о закупу пословних просторија, те да тужени није платио закупнину за период од маја месеца 2018. године до августа месеца 2020. године, па тужилац тужбом захтева да тужени исплати утужени износ закупнине.

Одредбом члана 27. став 1. тачка 1 Закона о уређењу судова предвиђена је надлежност привредног суда у споровима између домаћих и страних привредних

друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Дакле, уколико спор постоји између привредног субјекта и других правних лица (као што је овде случај), тада је за установљавање надлежности привредног суда потребно испуњење додатног, објективног критеријума — да је спор настао у обављању делатности привредног субјекта (овде туженог будући да је тужилац правно лице које није привредни субјект).

Предмет спора у конкретном случају је наплата закупнине, коју тужилац као правно лице потражује од туженог као привредног субјекта за закуп пословних просторија. Спор поводом плаћања закупнине, коју је тужени дужан да плати тужиоцу за коришћење пословне просторије тужиоца, не представља спор који је настао у обављању делатности туженог као привредног субјекта. Делатност привредног субјекта је делатност коју тај привредни субјект обавља ради стицања добити, као своју регистровану делатност, а коришћење одређеног пословног простора и плаћање закупнине за тај пословни простор, у ком се обавља делатност, представља само фактички предуслов за обављање његове привредне делатности.

У складу са изнетим, Врховни суд закључује да не стоје разлози због којих је Први основни суд у Београди изазвао сукоб надлежности, па је применом одредбе члана 22. Закона о парничном поступку, Врховни суд донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић